

El fons del pou

L'Anna va col·locar el darrer plat fumejant sobre la taula i mirà altre cop el rellotge. Eren les nou de la nit. El seu marit hauria d'haver arribat a casa feia mitja hora. Resultava un fet peculiar perquè el David acostumava a ser extremadament regular en els seus costums i horaris. L'Anna va encendre una cigarreta i s'assegué al sofà tot fullejant una revista. Segur que ell no trigaria a arribar. Quan anava per la tercera cigarreta, el seu telèfon mòbil va vibrar sobre la tauleta. Era un missatge del David. "Hores extres. Arribaré tard. No m'esperis per sopar." Amb un gest mecànic, fruit del costum, esborrà el missatge. Va encendre el televisor i començà a menjar la sopa freda sense preocupar-se d'escalfar-la de nou. Quan va arribar a les postres el rellotge marcava ja les deu. Va aprofitar el tall publicitari del programa de torn per escriure un missatge al Marc. "Necessito veure't aviat." Després d'enviar-lo eliminà el missatge de la memòria del mòbil.

La relació amb el seu marit havia empitjorat amb els anys fins a tornar-se insostenible des de feia mesos. L'Anna havia començat a plantejar-se feia temps la idea del divorci però no trobava dins seu el valor per fer el pas definitiu. Tenia cinquanta set anys, era mestressa de casa, no tenia ingressos propis i no tenia fills. La idea de quedar-se sola i sense diners l'aterria, però les coses havien canviat feia unes setmanes, quan va conèixer el Marc en un taller de pintura d'un centre cívic. Ell era vidu des de feia dos anys. Van començar a quedar fora d'hores de classe i gairebé sense adonar-se'n van començar una relació.

El mòbil de l'Anna va tornar a vibrar. Aquest cop el missatge era del Marc. "Ens veurem aquest cap de setmana. T'ho prometo". Va haver de fer un gran esforç per esborrar el missatge. Sempre esborrava els missatges del Marc un cop llegits per si de cas al seu marit se li acudia tafanejar-li el mòbil, com ja havia fet en altres ocasions. Va prémer la tecla corresponent i el missatge desaparegué. Tornava a estar sola.

El David va arribar passades les dotze. L'Anna es preguntà si era possible que ell també tingués una amant. El David va entrar a casa com una exhalació, donant un cop de porta.

- Res funciona com cal, hòstia! – Va treure's la jaqueta de cuir amb un moviment brusc i la va llençar sobre el sofà. – Hola. – Va afegir sense mirar l'Anna. Estava suat de cap a peus i tenia tota la roba bruta.
- Què t'ha passat?
- Se m'ha punxat una roda del cotxe quan tornava. Just quan creuava el camí de terra que surt de la oficina. He hagut de canviar el neumàtic. Ha començat a ploure una mica i... merda... mira com vaig... necessito una dutxa.

- T'he deixat el sopar al forn.
- No tinc gana.

Una mica més tard l'Anna era al llit llegint un llibre. El David va entrar a l'habitació, es posà el pijama en silenci i s'estirà al costat d'ella.

- Aquest cap de setmana hem d'anar a la casa rural. He convidat al meu cap i la seva dona.
- M'ho podies haver consultat abans.
- No ho tenia previst. Estàvem xerrant i ha sorgit la idea.
- Jo havia quedat aquest dissabte.
- Amb qui havies quedat?
- Amb la Marta. Volíem anar a comprar roba.
- Aquesta trobada amb el meu cap és important. Has de ser-hi.

L'Anna va deixar el llibre sobre la tauleta de nit i va apagar el llum.

- Hauré d'anar demà al matí a netejar la casa. Els darrers llogaters la van deixar feta un fàstic.
- Jo treballo, ja ho saps. No arribaré fins la nit.
- Si, ja ho sé.

Va haver-hi un silenci incòmode. Després els dos van provar de dormir sense gaire èxit.

El migdia següent l'Anna aturava el seu cotxe davant la casa rural. Era una edificació rústica situada al bell mig del bosc. Un refugi solitari, sense cap veí a menys de deu quilometres. Trenta anys enrere, quan l'Anna s'acabava de casar amb el David, havien comprat aquella casa a molt bon preu. Era ideal per poder passar algun cap de setmana en un ambient tranquil, lluny de l'estrès de la ciutat. Era una casa que a l'Anna li recordava les dels contes infantils. Tenia la seva xemeneia, el seu porxo de fusta i fins i tot el clàssic pou de pedra en una raconet. Durant els mesos de calor la casa era un lloc idíl·lic, però ara el bon temps quedava molt lluny, era una tardor freda, el bosc sencer tenia un aspecte decadent i el sol ho omplia tot d'una llum sense escalfor. El terra era atapeït de fulles groguenques que el vent glaçat obligava a saltar com aranyes embogides, els arbres s'havien convertit en un exercit de troncs secs que alçaven al cel les branques primes i nues com llargs dits sense carn.

Feia anys que el David i l'Anna ja no anaven a la casa però havien decidit conservar-la en propietat per llogar-la a grups. Els darrers llogaters havien estat un grup d'estudiants que deien que volien preparar un examen lluny de la ciutat per poder concentrar-se millor.

Semblava que no havien aconseguit el seu propòsit o que senzillament havien mentit perquè resultava evident que el que havien fet era muntar una bona festa de tres dies. Els estudiants havien provat de netejar una mica la casa però no hi tenien gaire traça i aquesta va quedar en un estat lamentable. L'Anna va fer neteja el dia que van marxar els llogaters però finalment, vençuda pel mal humor, va acabar fent una repassada superficial i va decidir acabar-ho tot un parell de dies després. Ningú havia demanat de llogar la casa i els dos dies es van transformar en setmanes. Ara havia passat ja gairebé un mes sense que ningú tornés a la casa.

Va encendre una cigarreta, li feia falta una dosi de nicotina abans de començar una neteja que duraria hores, inspirà el fum i el deixa anar lentament. Deixà vagarejar la mirada pel paisatge que l'envoltava. Els seus ulls van aturar-se en el pou. Potser es tractava d'un joc d'ombres però juraria que el cubell metàl·lic estava ple de bonys. Va apropar-se al pou. Efectivament, els estudiants havien colpejat el cubell fins deixar-lo totalment deformat. El pou s'havia assecat temps enrere i el cubell actualment no servia absolutament per a res però l'Anna ho considerava un element decoratiu essencial. Un pou sense el seu cubell no era el mateix, pensava. Va llençar, enrabiada, la cendra de la cigarreta dins la boca del pou i es va recolzar a l'empedrat. Va veure alguna cosa al fons del pou. Un objecte de mida considerable. Probablement els estudiants havien fet servir el pou com a contenidor d'escombraries, va pensar en un primer moment. De sobte va sentir un calfred. Allò, fos el que fos, s'havia mogut. Potser es tractava d'un animal. La idea la va fer estremir. Un pobre animal agonitzant al fons del pou. Va trucar al David.

- Què vols? Estic treballant. Ara no puc parlar.
- David, escolta, dins el pou hi ha alguna cosa.
- Què dius? Quina cosa?
- Una cosa grossa que es belluga!

L'Anna no deixava de mirar l'ombra del fons del pou, esperant un nou moviment.

- Segurament és algun animal. – va dir l'Anna
- Pot ser. Quan arribi el traurem.
- Quan arribis ja serà mort!
- Si... no, no aquest dossier desa'l allà, sis plau. Ara estic ocupat, Anna. No puc sortir abans de la feina.
- D'acord. Molt bé. – L'Anna va penjar sense esperar resposta.

Va seure a les escales del porxo. Va passar una estona asseguda pensant en com podia treure aquell animal d'allí dins però no se li acudia res. Llençà la cigarreta contra el munt

de fulles que dansaven davant seu i envià un missatge al Marc: “Et trobo molt a faltar.”

Després d’uns minuts va posar-se a plorar.

El David va arribar quan ja era fosc. L’Anna deixà la neteja de la casa a mitges i va arrossegar-lo fins al pou.

- Mira-ho tu mateix!
- Si que es veu alguna cosa...
- He estat buscant la llanterna que teníem per mirar què era però no l’he trobat. – va dir l’Anna
- Se la deuriem endur els fotuts estudiants. Estàs segura que s’ha mogut?
- Què fas?

El David havia agafat una pedra i era a punt de llançar-la dins el pou.

- Provar.
- Provar què? Si el pots rematar?
- Està bé, està bé! – Va deixar caure la pedra a terra - Traurem aquesta cosa d’aquí dins!
- Com?
- Hi ha una escala de corda a dalt a les golfes.
- I per què no m’ho has dit quan t’he trucat?
- No hi he pensat, Anna! Estava treballant, collons!

El David va entrar a la casa. L’Anna no deixava de mirar el fons del pou. Allò que hi havia dins es va tornar a moure.

- David, corre!! – cridà en direcció al pis de dalt.
- Ja va, ja va!

Va sentir-se un gran terrabastall dins la casa. Quan l’Anna va entrar-hi corrents trobà el David estès a terra al peu de les escales que pujaven a les golfes, enredat amb un munt de cordes de les que provava d’alliberar-se.

- Has caigut? – Li preguntà mentre li treia l’escala de corda del damunt.
- A tu que et sembla? Crec que m’he trencat un braç.
- Pots moure’t?
- Si, però em fa un mal espantós.
- Va, et portaré a l’hospital.
- Primer hauríem de treure aquella bèstia del pou, no?
- Ara em surts amb això?

- No és el que volies? Doncs té, lliga l'escala a l'arc de ferro del pou. També he agafat una corda. La lligarem al parafang del tot terreny. Baixes al pou, li fas un nus al bitxo aquell i jo arrenco el cotxe i el pujo.
- He de baixar jo?
- Jo no puc moure el braç. Ja t'ho he dit.
- Merda. Està bé.

El David apropà el seu tot terreny al pou. L'Anna lligà un extrem de la corda al parafang de davant del cotxe amb desgana.

- Què et passa ara? – preguntà el David.
- Res. Em fa por baixar. No sé que és aquella bèstia. Potser és perillosa. Podríem trucar a la policia.
- Tens el mòbil al damunt?
- No. És dins la casa.
- Tant se val . No emprenyarem ara la policia per un animal estúpit que ha caigut a un pou. Ja baixo jo. Collons! - el David va treure's la jaqueta de cuir contenint un gest de dolor i la deixà sobre l'empedrat del pou. - No puc ni moure el braç amb aquesta merda de jaqueta. Ajuda'm a lligar la punyetera escala!

Van lligar l'escala a l'arc de ferro del pou. El David va anar a buscar la corda que havien lligat al parafang del cotxe.

- Tot ho haig d'acabar fent jo, hòstia!

De sobte L'Anna va sentir una ràbia immensa. El seu marit sempre feia el mateix. Menysprear-la, tractar de fer-la sentir inútil. Allò s'havia acabat, va pensar, ja no ho permetria. Mai més. Decidida, va posar-se la jaqueta de cuir del David per protegir-se de les pedres i enfilant-se a l'escala començà a baixar.

L'escala de corda es balancejava com un pèndol fent xocar l'Anna contra les parets del pou cada cop que baixava un nou graó. “Sort de la jaqueta. Tant de bo se li faci malbé”, pensà amb malícia. Va sentir la veu del David.

- Ara per què cony baixes, tu?
- Perquè em dona la gana! – Va respondre ella mentre maniobrava amb dificultat penjada a l'escala de corda.

Cada cop s'acostava més a allò que jeia al fons. Fos el que fos desprenia una intensa ferum d'orina i excrements. Li faltaven pocs metres per arribar-hi, però encara no podia reconèixer de què es tractava. “És allargat, com una mena de cuc gegantí.” Va aturar el

seu descens. Sabia que era del tot impossible que cap cuc tingués aquelles proporcions però la por que la dominava li omplia el cap d'idees fantàstiques.

L'Anna respirà profundament per tal de calmar-se una mica però la pudor li feia venir basques. “Haig de donar-me pressa o em dominarà el pànic.” Era només a un metre del final. Va contenir la respiració i va acabar de baixar sense pensar-s'ho dos cops. Estava dreta al costat d'aquella cosa. S'hi atansà amb precaució.

- David! És un sac! – va cridar. – Un sac enorme amb alguna cosa a dins!
- Lliga'! El pujaré! – va respondre el David llençant-li l'extrem de la corda.

Ella s'ajupí lentament, apropant-se al sac. La pudor era molt intensa. Llavors va poder sentir un so dèbil que provenia de dins el sac, era com un xiulet. Ho va identificar a l'instant. “Respira!”. Va tocar el sac amb els dits. Allò continuà immòbil. El tornà a tocar amb més fermesa. Va enretirar la mà ben bé com si s'hagués cremat els dits.

- És una persona! – va cridar.
- Què dius? Estàs boja?
- Acabo de tocar un braç!

Va aconseguir desfer el fort nus que mantenia el sac tancat i amb una violenta estrebada enretirà la tela. El rostre ple de sang d'un home va quedar al descobert. L'Anna va voler xisclar, però no va poder, no era capaç ni de moure's. Un objecte pesant va caure dins el pou, just darrera d'ella, però en aquell moment l'Anna ni se'n va adonar.

L'escala i la corda van caure al fons del pou, rere de l'Anna, com un grapat de serps mortes. El David, que acabava de deslligar la corda del parafang davanter del cotxe, pujà al tot terreny i arrencà el vehicle allunyant-se d'allí. Mentre conduïa va repassar mentalment tot el que havia fet fins aquell moment. Era conscient que qualsevol petit error podia inculpar-lo.

Feia un parell de setmanes va descobrir que la seva dona es veia amb algú. Va trigar pocs dies en aconseguir suficient informació sobre l'home en qüestió i va confeccionar tot un pla per revenjar-se dels dos amants. Una tarda va sortir de la feina abans d'hora i va anar a buscar el Marc a l'oficina on treballava. Mentre esperava que sortís li envià un missatge a l'Anna. “Hores extres. Arribaré tard. No m'esperis per sopar”.

Sabia que en Marc anava sempre caminant a casa, coneixia tots els carrers per on passava i sabia també que un d'ells era un carreró fosc i poc transitat. El David duïa una barra de ferro al seient del copilot. Quan arribà el moment aturà el cotxe, es posà uns guants i agafà la barra.

Hores més tard el Marc es va despertar a la casa rural d'en David. Notava la coïssor d'una forta contusió al cap i es trobava lligat de mans i peus a una cadira. El David seia davant d'ell mirant-lo detingudament.

- Saps qui soc? – li preguntà el David.
- El... marit de... l'Anna.- va respondre en Marc encara mig estabornit.
- Exacte. I tu ets el malparit que se la folla quan jo no hi soc.

Enrabiad, li clavà tres forts cops de puny a la cara. Quan va aconseguir calmar-se el va emmordassar i va ficar el seu cos dins un sac. Mentre ho feia va escoltar el so d'un mòbil. Va regirar-li les butxaques al Marc fins trobar l'aparell. Una mica més i s'oblida de prendre-li el telèfon. Va maleir en veu alta la seva manca de cura. De sobte va tenir un fort pressentiment. Tal i com havia imaginat era un missatge de l'Anna. “Necessito veure't aviat.” Li van venir ganes de destrossar el telèfon contra el terra i matar el Marc allí mateix, però s'obligà a recuperar la calma. La seva revenja havia de ser complerta. Va respondre el missatge: “Ens veurem aquest cap de setmana. T'ho prometo”. No mentia. Els dos amants es trobarien aquell cap de setmana però en unes circumstàncies que de ben segur no s'imaginaven.

Va baixar el sac amb en Marc a dins fins al fons del pou utilitzant una corda com la que ara mateix es trobava als peus de l'Anna. Després, en un atac de ràbia, colpejà el cubell del pou amb el puny diverses vegades deixant-lo en l'estat en que l'havia trobat la seva dona. Tirà la corda dins el pou i va anar a buscar la llanterna que desaven a la casa. La ficà al cotxe. L'Anna no podia descobrir el que hi havia al fons del pou abans d'hora. Això espatllaria la sorpresa final. Va pujar al cotxe, i va tornar a casa seva. Després tot va resultar relativament fàcil: justificar la brutícia de la roba, convèncer l'Anna de tornar a la casa rural, fingir la caiguda per les escales i la lesió al braç per aconseguir que l'Anna baixés al pou...

- Us ho mereixeu! Els dos us ho mereixeu, fills de puta! - Va dir en veu alta mentre s'incorporava a la carretera.

L'Anna va mirar horroritzada el rostre ple de sang d'en Marc. La seva respiració era molt dèbil. “L'escala”, va pensar aterrida. Al girar-se la va trobar tal i com l'imaginava, feta un cabdell darrera seu. Fins aquell moment el rostre ensangonat del Marc havia anul·lat qualsevol altre pensament. Ara va ser totalment conscient de la situació. Estaven sentenciats.

El David va engegar la ràdio del cotxe. Necessitava silenciar el pensaments que el torturaven amb centenars de dubtes. Va obrir la guantera buscant un CD. Sobre el CD hi

havia el mòbil del Marc. Havia oblidat de desfer-se'n. Va maleir el seu descuit. Era el segon cop que gairebé l'espifiava per culpa d'un mòbil. De tota manera, pensà, fins ara no ho havia fet gens malament. "No puc ni moure el braç amb aquesta merda de jaqueta!", recordà mentre somreia. Allò havia estat magistral, tota una actuació, pensà amb cert orgull. Anava a posar el CD dels Rolling Stones quan de cop i volta s'adonà del seu tercer error. "...aquesta merda de jaqueta". - "La jaqueta!".- va dir en veu alta. Recordava haver-la deixat sobre el pou però no l'havia vist després quan l'Anna estava baixant. - L'Anna! L'Anna se l'ha posat per baixar al fons del pou! Merda! - respirà uns quants cops, provant de calmar-se. La jaqueta el delatava com a culpable del crim. Havia d'arreglar-ho. "Canvi de plans. A les golfes tinc un bidó de benzina. Torno, el buido dins el pou i hi calo foc. Cap prova. Fi de la història." va donar un cop de volant i va fer mitja volta.

De sobte un nou pensament creuà la seva ment. Va prémer a fons el pedal del fre, deixant el cotxe aturat al mig de la carretera. Es palpà les butxaques del pantaló, les de la camisa, buscà alguna cosa per terra, regirà tots els racons de l'interior del cotxe. Era inútil. Sabia perfectament que allò que buscava no era al cotxe ni a les seves butxaques. Era a la butxaca de la jaqueta que duia posada l'Anna. "El meu mòbil."

L'Anna havia trobat el mòbil del David uns segons abans. Tenia poca cobertura dins el pou, però la suficient per poder trucar a emergències. Marcà el número i esperà.

El David sortí del cotxe i restà gairebé un minut en silenci, dempeus al mig de l'autopista, mirant l'asfalt fixament però sense veure res. Lentament s'assegué a terra. Recolzà l'esquena al cotxe. Llavors, de sobte, esclatà a riure. Va riure fort, cada cop més fort, fins que el riure es convertí en un crit esgarrifós. Llavors una llum intensa l'il·luminà.

Era un camió que sortia de la corba i que es trobà el seu cotxe aturat al mig de la carretera. El conductor del camió va veure el vehicle i va reaccionar amb rapidesa però ja era massa tard; tenia el cotxe al damunt. Instants abans d'endur-se'l per davant li va semblar veure un home assegut a terra, recolzat a la porta del cotxe. L'últim que va sentir va ser una estranya rialla i un crit, un crit que no semblava humà.

FI